

tere, at der her er en fuldstændig Enighed i Opfattelsen deraf. Hvad Forslaget gaar ud paa, er klart nok. De Udgifter, som Ministeriet vil være raadigt over, er først og fremmest de løbende Udgifter, men hvis de ikke flaa til er det ved Siden deraf de nødvendige Udgifter, og Ministeriet siger, at hvad de nødvendige Udgifter angaa, saa vil Ministeriet der afgjøre, hvad der er nødvendigt under sit Ansvar. Jeg formoder at Ministeriet derved mener det, som den pleier at mene ved sit Ansvar, nemlig Answeret for Rigsretten, og vi behøver saa ikke at tvivle om, at Ministeriet vil fortolke Ordet „nødvendig“ med den tilbørlige Frihed. Under de løbende og nødvendige Udgifter vil der kunne komme Alt, hvad der er opført paa Finantslovsforslaget, og jeg forstaar aldeles ikke, hvad det er for en Begrænsning, den høitærede Conseilspresident nylig vilde gjøre os klar over, der skulde være ved dette Forslag. Han sagde, det var en Maximalgrænsse. Ja, men naar Ministeriet forbeholder sig Frihed til at handle indenfor denne Maximalgrænsse, ser jeg ikke, hvad Fornøielse vi skulde have af, at det er en Maximalgrænsse. Det er en Grænsse, som berettiger Ministeriet til at gaa til Maximum. Det virkelige Indhold af dette Lovforslag er det, at Ministeriet derigjennem bliver berettiget til at afholde alle de Udgifter, som ere opførte paa Ministeriets eget Forslag, for saa vidt Ministeriets egne Venner ikke forbyde det. Jeg betragter dette Forslag som et Forslag til Lov om Finantslovens Afstæffelse her i Landet. Det er i Virkeligheden et Forslag om herefter at leve uden Finantslov, og det med Nødvendighed af den Grund, at der ikke er nogen, hverken Ministeriet eller Ministeriets Parti, der har den mindste Interesse i, at vi nogenfinde oftere skulde faae en Finantslov, naar et slikt Forslag som det fremsatte var blevet vedtaget. Ministeriet har ikke nogen som helst Interesse deri, thi Ministeriet faar Alt det, som Ministeriet kan ønske sig. Ministeriet kan jo ikke faae nogen bedre Stilling end den at være givne helt og holdent i sine egne Venners Magt og have Lov til at gjøre Alt, hvad det ministerielle Parti ikke forbyder Ministeriet. Men det ministerielle Thing — og det er jo for Dieblirket Landstthinget — har heller ikke nogen Interesse deraf; thi det faar netop givet sit Ministerium Alt, hvad det selv ønsker at give det. Der er altsaa, hvis dette Forslag vedtages, hverken fra Regjeringens eller det ministerielle Partis Side, herefter nogen som helst Grund til at strøbe efter at faae

en Finantslov vedtaget. Ivertimod, det maa for dem være den simpleste, naturligste og nødvendigste Opgave at blive fri for en Finantslov, thi de ere meget bedre stillede efter et Forslag som dette. Det er Meningen med dette Forslag, og er det først ført igjennem, saa ere Finantslove affastede her i Landet. Ministeriet vil efter dette Forslag kunne handle fuldstændig frit uden nogen anden Indskrænkning end den, det selv lægger paa sig. Kun i eet Tilfælde vilde dette Forslag kunne være af nogen konstitutionel Interesse for Rigsdagen, nemlig naar vi forudsætte, at vi havde et Ministerium, som var i Strid med begge Thing, et Ministerium, som slet ingen Tilhængere havde her i Landet. I saa Fald vilde ganske vist dette Forslag give en vis Grænsse, en vis Bestyrelse. Saa, jeg tror ikke, at det er ganske fantastisk, at vi tænke os det Tilfælde. Jeg tror, at vi mere og mere nærme os det Dieblirk, da der ikke længere er noget Menneske her i Landet, som er ministerielt. Men at sikkre os en ny Lov, en ny Forsatningsbestemmelse til Værn i dette Tilfælde, finder jeg dog ganske ufornuødent. Ganske vist, hvis det Tilfælde indtræder, hvis Ministeriet en Dag har begge Thing imod sig, saa er det aldeles ikke færdigt derved. Da vil det paa-beraabe sig de samme almindelige Grundsaetninger, som ere udtalte i Motiverne til dette Forslag, som Regjeringen her har forelagt. Ministeriet vil naturligvis da sige: Disse overensstemmende Affattelser i begge Thing kunne vi naturligvis slet ikke være tjente med, de ville binde Regjeringen. Ministeriet vil da sige, at de ville hævne Administrationen ud over, hvad Staten kunde taale, og være til Skade for den. Et Ministerium, der er saaledes knyttet til sin Stilling som det nuværende, vil altid finde et Paaakud til at komme bort fra Sagen.

Det Forslag, der her foreligger, er ikke blot et Forslag til Finantslovens Afstæffelse her i Landet i Fremtiden, men det er tillige et Forslag om Folkethingets Afstæffelse i Finantsfager for Fremtiden. Det ærede Medlem fra Leire (Holstein) har ganske vist Ret i, at der kunde tænkes en Tid, hvor det kom til at gaa ud over Landstthinget. Hvis vi nemlig faae et Ministerium, som er et Folkethingministerium, vil Landstthingets Afstæffelse være en ligesaa sikker Følge deraf, som Folkethingets er det under det nuværende Ministerium. Jeg ser imidlertid bort fra dette Tidspunkt; thi jeg holder mig til det, der nu er den givne politiske Situation. Jeg siger, at under dette Ministerium er det nu foreliggende Forslags Vedtagelse det Samme som Folkethingets Afstæffelse i Fi-